

OD AUTORKY BESTSELLEROVÉ SÁGY CROSSFIRE

SYLVIA DAY

TAK DALEKO

 BARONET

TAK DALEKO

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.baronet.cz
www.albatrosmedia.cz

Sylvia Day
TAK DALEKO – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

TAK
DALEKO

TAK
DALEKO

SYLVIA
DAY

 BARONET

Copyright © by Sylvia Day, LLC 2023. All rights reserved

Translation © Zuzana Selementová 2024

Cover concept and design by Croco Designs

Interior Chapter Graphics © Raman Maisei, Adobe Stock

ISBN tištěné verze 978-80-269-2341-1

ISBN e-knihy 978-80-269-2342-8 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-269-2343-5 (1. zveřejnění, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-269-2344-2 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

1

LILY

ZNIČILA JSEM VŠECHNY A VŠECHNO, na čem mi kdy zaleželo, abych ochránila svou posedlost tebou, Kane. Sledovat, jak odcházíš – i když jen na obyčejný pracovní den jako dnes – je přesto ta nejtěžší věc, kterou jsem kdy musela udělat.

Váháš. Jako bys mi viděl do hlavy a cítil, co cítím já. „Nerad od tebe odcházím,“ říkáš mi, když dojdeme ke dveřím.

Tvoje brašna čeká na elegantním odkládacím stolečku z černého afrického dřeva v malé vstupní hale. Na opačné straně dvojitých dveří ve vestibulu s výtahem stojí na strážii dva hlídači. Vzhledem k úrovni zabezpečení by bylo téměř nemožné, aby se vetřelec dostal až nahoru do penthousu.

Vím, jaká je pravda – nechceš zadržet lidi venku, ale mě udržet vevnitř.

„Neříká se, že vzdálenost posiluje lásku?“ usmívám se a přitom se mi dere do krku cosi jako chtíč po tobě.

„Vzdálenosti už mám dost,“ říkáš se zatátnými zuby. Ve tvých tmavých očích se objeví záblesk hněvu, tvůj vztek je jako hmatatelný žár. Většinou ho držíš v sobě, ale já vím, že tam je.

To, co nevím, je, jestli tě rozzuřilo naše odloučení – nebo můj návrat.

Byli jsme od sebe několik let, což je déle, než jsme byli spolu, a ty mi to možná nikdy neodpustíš. Ale nenávidět bys mě mohl hlavně za to, že jsi mě vůbec potkal.

Moje touha po tobě byla příliš silná a já jsem sobec – žena.

„Kdybych tě měl ještě radši, *Setareh*,“ šeptáš a tvůj pohled mi spaluje tvář, „udusila by ses.“

Myslím, že ani nevíš, jak moc je toto tvrzení pravdivé. Tvoje verva a ambice, tvoje charisma a inteligence... Jsi jako požár. Ten vnitřní oheň spálil moji duši, a když jsme byli spolu, plameny strávily všechny v našem okolí.

Přistupuju blíž a tisknu se tělem k tobě, rukama objímám tvůj štíhlý pas. Tvůj trup je tvrdý a hřeje. Vždycky jsi byl ohněm pro můj led a já se v tobě rozplývám, moje jemné křivky přilnou k tvým tvrdým rovinám. S hlubokým povzdechem mě objímáš, ochranně se nade mnou skláníš. V tvoji náruči jsem v bezpečí. Ale ty v mé nejsi nikdy v bezpečí.

„Budu tady na tebe čekat,“ slibuju, protože vím, že to potřebuješ slyšet. Jsi dost chytrý, abys nevěřil všemu, co říkám, pokud vůbec něčemu věříš. Přesto však víš, že tě nade všechno miluju. To bylo jediné, co nás spojovalo, a taky jediné, co skutečně potřebujeme.

V zastrčeném koutku své mysli si představuju jinou scénu.

My dva před dveřmi, právě spěcháme rozběhnout se do různých míst a začít svůj den. Naše rty se kvapně

setkají a radostně se usmívají, protože svět je náš a nemáme se čeho obávat. Jsme šíleně zamilovaní, není v nás nic z té úzkosti. Není tu strach, že tohle loučení bude naším posledním.

Tvoje rty se dotýkají vršku mojí hlavy. „Doufám, že jsi naplánovala ty líbánky. Jakmile se spustí ECRA+, vypadneme odsud.“

„Co bys řekl na sněh?“ napadá mě. „Hromady sněhu. Zapadlá horská bouda a kolem ní na míle daleko nic. Nedá se dostat tam ani odtud jinak než sněžným skúterem. Obrovský krb a před ním kupa kožešin. A kouřící vířivka na verandě.“

„Perfektní.“ Pouštíš mě a dáváš mi pusku na špičku nosu. „Já tě zahřeju.“

O tom není pochyb. Tvoje touha po mně je skoro stejně naléhavá jako moje po tobě.

Zakloním hlavu a prohlížím si tvoji tvář. Je božské, jak jsi nádherný. Hranatá brada, úzký nos, lícní kosti tak vysoko, že pod nimi máš prohlubně. Je to tvář, která rozezpívá anděly, se rty tak plnými a smyslnými, že svádějí ženu k hříchu. A ty oči, téměř černé, s řasami tak hustými, že bys byl roztomilý, kdybys však nebyl tak dokonale maskulinní.

Přeju si, aby to nebyl pouze tvůj vzhled a silná mužnost, co mě k tobě přitahuje. Nával chtíče se rozpálí a pak sám vyhoří. Zpočátku jsem si říkala, že přesně tak to s námi bude, ale nikdy jsem tomu nevěřila. Od okamžiku, kdy jsme se setkali, jsi mě viděl. Tvůj náruživý lačný pohled pronikal vrstvami identit a nahlížel do mojí duše. A tam, kde ostatní nacházeli strach, ty jsi objevil lásku.

Skláníš hlavu a zmocňuješ se mých úst v hlubokém náruživém polibku. Je v něm vášeň a zuřivost, touha a chtivost. Pomilovali jsme se za východu slunce a já

ještě stále cítím na svojí kůži otisky tvých rukou a úst, a přesto tvůj polibek vyjadřuje takovou hladovost, že vím, že nejsi uspokojen.

Pomine to někdy, ten pocit vypůjčeného času?

Jsi celý bez dechu, když se odtáhneš a přitiskneš se čelem k mému čelu. „Tohle je mučení.“

Prudce mě odstrčíš, popadneš svoji brašnu a rychle otvíráš dveře, protože pokud bys neodešel teď, neodejdeš vůbec. Západka skoro ještě ani nezaklapla a už znovu otevíráš a nacházíš mě přesně na tom místě, kde jsi mě nechal. „Miluju tě.“

Rty se mi zvlní a ruce si přikládám na bolavé srdce. „Já vím.“

V tichu po tvém odchodu vydechuju a ramena mi poklesnou. Jsme zvyklí být sami, ale teď... mě naplnila lítost.

V penthousu je chvíli ticho a klid. Když jsi pryč, připadá mi, jako by dřímал a odpočíval, než se vrátíš se svojí ohnivou intenzitou a energií. Dlaždičky pod mýma bosýma nohama jsou teplé, dálkově vyhříváné, přesto si představuju, že uchovávají tvoje teplo jako skála na slunci.

Jsem izolovaná ve svém zármutku, s krví na svých rukou.

Věž, v níž žijeme, se s truchlivým sténáním pohupuje ve větru. Zní jako známý a podivně uklidňující žalozpěv.

Teď, když jsem zabila Valona Lasku a pověděla ti svoje nejhorší tajemství, chci odhodit falešnou identitu, kterou jsem přijala, abych ti vstoupila do života. Lily Rebecca Yatesová může konečně najít místo svého odpočinku na dně Atlantiku. Ty víš, že nejsem ona, ta dokonalá žena, která byla laskavá a nezištná a neměla žádné kostlivce ve skříni.

Ale ty mě chceš i tak.

Přesto však všichni ostatní v našem životě věří, že jsi ženatý s Lily. Nikdy se nesmějí dozvědět, že Lily byla lež.

Proto se domnívám, že nejsem vůbec izolovaná. Žena, jíž jsem ukradla život a manžela, mě sleduje, pronásleduje svoji dvojnici každou minutu, každou hodinu a každý den.

2

LILY

1. květen 1999

VĚTŠINA LIDÍ VĚŘÍ, že poznají Smrtku, všudypřítomnou Zubatou v plášti a s kosou v ruce. Svoje půvaby však takhle nikdy neskrývala. Jejím rubášem byl vodopád obsidiánově lesklých vlasů, vystavovala svoje tělo k pokoušení a jejím ostřím byl krvavě rudý úsměv. Věděla jsem to, protože to byla moje matka.

Připravila jsem se na její příchod s pozornou péčí o svůj zevnějšek, jak mi vštěpovala. Rychlým nacvičeným pohybem zápěstí jsem si nalíčila horní řasy a vytvořila si kočičí oko. Byl to tentýž pohyb, jaký jsem dělala toho dne už jednou, než jsem šla do školy, ale očistila jsem si obličej a nalíčila se znovu. Můj make-up – zbroj, jak to matka nazývala – musel být čerstvý a dokonalý.

Když jsem byla hotová, obrátila jsem svoji pozornost k bytu. Pospíšila jsem si otevřít křídla oken. Měla ráda

čerstvý vzduch. Když jsem byla sama, nechávala jsem raději okna zavřená. Bez zběsilého ruchu brooklynské dopravy dole pod nimi mi to přišlo bezpečnější. Když byla okna stažená, zvuky města doléhaly jen jako tlumený hukot, jako když krev proudí kolem lůna. Matka už se mnou nebydlela, ale chránila mě a starala se o mě a garsonka, v níž jsem žila, mi připadala jako nejbezpečnější místo na světě. Často jsem si ji v tom prostoru vybavovala tak živě, jako by byla stále se mnou.

Kapela Creedence Clearwater Revival zpívala o tom, jak se místo na televizi dívá ven zadními dveřmi. Matka měla ráda hudbu z jiného období a ta současná jí připadala nezajímavá. Kromě Prince, který, jak říkala, byl výjimečně talentovaný hudebník, na ni současní umělci neudělali žádný dojem. Vzduch voněl jako vanilka a třešňové květy díky hořící svíčke, postavené na konferenčním stolku s přehozeným šátkem. Matka měla ráda, když prostory voněly hezky a specificky žensky. Pižmo a santalové dřevo byly příliš maskulinní.

Muže nesnášela. Nevěděla jsem proč. Nikdy jsem se jí na to nezeptala, protože náš společný čas byl krátký a nepříteli častý, a já jsem ho nechtěla pokazit nepřijemnostmi. Přesto jsem se tomu divila. Hlavně proto, že ji muži milovali; udělali by pro ni cokoliv. Zbankrotovali, rozbili svoje rodiny a zničili si životy. V podstatě jsou to slaboši, říkala mi často. Vhodní jen pro lichočení a oplodnění.

Vždycky ale nějakého měla, i když s žádným to netrvalo dlouho. Pokaždé, když jsme se viděly, měla nového muže. Derek. Reynaldo. Pierre. Jeremy. Thomas. Han. A mnoho dalších jmen, která jsem už zapomněla. Nesoustředila jsem se na ně, když o nich mluvila. Bylo mnohem zajímavější sledovat, jak zaujatá byla, když je popisovala.

Dokončila jsem make-up a podívala se na sebe kritickým okem. Mám vlasy dokonale rovné bez jediné vlnky nebo nadzvednutí? Mám rtěnku dokonale vykreslenou, aby byla spíš lehce natupkaná než natřená?

Jsi moc hezké děvče, řekla mi předloni ve druháku moje učitelka přírodopisu. *Nemusela by ses vůbec malovat.*

Řekla jsem to matce, když se mě zeptala, jak bylo ve škole. Úsměv jí v koutcích ztuhl. *Myslím, že si budu muset s paní Bustamanteovou promluvit*, pronesla.

Věděla jsem přesně, kdy se to setkání uskutečnilo, ačkoliv se o něm předtím ani potom žádná z nich nezmínila. Poznala jsem to, protože paní Bustamanteová mě už pak nikdy nepozvala, abych s ní po škole pracovala, na což jsem se vždycky těšila, protože mi to ušetřilo hodinu nebo dvě, kdy jsem byla sama doma, a kdykoliv se na mě podívala, měla v očích strach.

Jsi rozrušená, řekla mi matka při příští návštěvě. *Chybí ti její pozornost, i když tě ta pozornost oslabovala a snadno by tě zformovala do její představy o tom, jaká bys měla být. My nejsme tak slabé, Araceli. Víme, kdo jsme, a nikdo nás nemůže změnit. Zbav se všech, kdo se o to pokoušejí.*

Byla jediným člověkem, kdo mi kdy říkal Araceli, jménem, jež mi vybrala. Nikdy to nikomu neprozradila a mě to naučila taky. Považovala jsem to za zábavnou hru.

Když se mi zalíbilo nějaké jméno, mohla jsem si ho nechat, dokud jsem nezměnila školu a nepřijala jiné, které se mi líbilo víc.

Nežijeme podle škatulek, říkala mi. *Nejsme polapené v tom, abychom byly pořád tím jedním až do konce našich životů. Jsme svobodné, ty i já. Můžeme si dělat, co chceme.*

Velice jsem ji milovala. Nikdy jsem nezapomínala, jaké mám štěstí, že jsem její dcera.

Uslyšela jsem, jak klíč vklouzl do zámku, a rychle jsem se otočila, až se mi dlouhé vlasy rozlétly. Spěšně jsem si prsty pročesala pocuchané prameny v panice, že na mě najde chybu. Bylo to vzrušením, ne nervozitou. Zatímco se moje spolužačky potýkaly se sebe-důvěrou a nejistotami ohledně svých těl, já jsem vědě-la, že i když nevypadám přesně jako moje matka, jsem vlastně hezká. Nikdy nevytvořila nic, co by hezké ne-bylo.

„Ahoj, zlatíčko.“ Její hlas zněl jako píseň sirény.

Na okamžik jsem se do ní vpíjela pohledem. Dívala jsem se na boty s vysokými podpatky a tenkými řemínky okolo kotníků, elegantní černé šaty na jedno rameno, obepínající její štíhlé tělo, inkoustově tem-né vlasy, které zářily... Hltala jsem její obličej. Jako anděl. Tak dokonalý. Symetrický ve všech směrech. Světlá pleť jako jemný porcelán sloužila jako malířské plátno pro tmavé obočí, smaragdově zelené oči, ole-mované černou linkou, a karmínové rty.

Běžela jsem k ní a vrhla se na ni, jako se vlny tříš-tí o břeh. Přitáhla si mě blíž, uši mi zalil její melodic-ký smích a moje smysly naplnila vůně růží, smíšených s citrusy.

Tlukot jejího srdce, bijícího pod mým uchem, pro mě byl tím nejmilovanějším zvukem. Stále jsem rost-la, takže jsem se musela trochu shrbit, abych se vešla na místo, které jsem měla nejraději. Byla teplá; její objetí bylo pevné. V koutku duše jsem po ní vždycky toužila, a tak jsem ji pevně sevřela ve snaze zaplnit tu prázdnotu.

„Nebylo to přece tak dlouho,“ řekla do mých vla-sů a já jsem jí neodporovala, i když to bylo několik

týdnů. Jak jsem dospívala, její nepřítomnosti přibývalo. Na druhém stupni ve škole se protáhly až na týden. Když jsem začala chodit na střední, prodloužily se skoro na měsíc. Každých pár dní mi zatelefonovala a moji potřebu její přítomnosti konejšila svým hlasem. Zajistila, abych měla dost peněz na zásoby do kuchyně, a každých pár měsíců jsme chodily nakupovat – vřdycky ve vintage obchodech – pro zábavu i z nutnosti, jak se měnila roční období a mně se prodlužovaly nohy.

Zásadní je oblékat se nadčasově, ne podle módních trendů, napomínala mě. A je lepší nosit značkové oblečení než druhořadý masově vyráběný odpad.

„*Comment vas-tu, chérie? Jak se máš, miláčku?*“ zeptala se, aby mě vyzkoušela. Ve škole jsem měla španělštinu; bylo to praktičtější. Ale doma jsem se učila francouzsky a taky italsky, protože bylo nezbytné vědět, co o vás lidé říkají, zejména když si myslí, že jim nerozumíte.

„*Merveilleux, maintenant que tu es à la maison! Bájecně, ted' když už jsi doma!*“ Stiskla jsem ji silněji, protože to byla pravda – bylo báječné mít ji zase doma. Ona mě však pustila, sáhla dozadu, vzala mě za předloktí a odtáhla mi ruce.

„Ukaž, ať se na tebe podívám.“

Bylo těžké odstoupit, protože pokaždé je těžké opustit to, co chcete víc než cokoliv jiného, ale dokázala jsem to a trochu jsem zaklonila hlavu, aby si mě mohla prohlédnout.

Prsty mi odhrnula zatoulaný vlas z tváře, pak mi přešla po linii obočí. Pečlivě jsem si ho pinzetou upravovala, aby bylo plné, když jsem ho tvarovala tak, aby se podobalo jejímu.

„Jsi dokonalá,“ zašeptala s pyšným úsměvem.

„Dnes je ti šestnáct... Jak ty roky tak rychle utekly? Až opustíš tohle hnízdečko, svět nebude vědět, co ho zasáhlo.“

V břiše se mi zatřepetala panika jako motýlí křídla. Stále častěji mluvila o tom, že budu ve světě. Kdy ji tedy budu vídat?

„Půjdu s tebou?“ zeptala jsem se, ačkoliv jsem věděla, že to nemá v plánu.

Vždycky budeš se mnou, říkávala. Stvořila jsem tě a živila, uloženu přímo pod svým srdcem.

Její zelené oči jiskřily smíchem. „Možná, až budeš starší. Teď jsi příliš mladá na to, abys žila v mém světě.“

Slyšet, že žijeme v rozdílných světech, bylo jako nůž do srdce.

Pak jsem si připomněla, jaké mám štěstí. Moje kamarádky měly obyčejné matky; ta moje byla výjimečná. Byla jsem ráda, že je odlišná. Tančila, kdy se jí zachtělo, říkala, co se jí zlíbilo, a přiměla svět, aby se jí přizpůsobil. Moji spolužáci pořádali večírky, když jejich rodiče nebyli přes noc doma, ale já jsem si svůj svatostánek ponechávala v soukromí. Přivést si někoho domů mi připadalo, jako bych se o ni musela dělit, a já jsem jí už tak měla málo.

„Myslela jsem, že si hodíme něco na pánev!“ zašvi-tořila jsem s nadšením. „Nebo bych mohla udělat salát z jahod a kuřete. Kdybychom použily jahody do salátu, můžeme mít jako dezert piškot s broskví.“

„Rozhodně ne. Na svoje narozeniny nebudeš vařit. Půjdeme na jídlo ven.“

„Ach... ale to nemusíme.“ Nechtěla jsem to. Byla bych raději, kdybychom na těch pár hodin, co měla být se mnou, byly samy. Třeba by mi pověděla, co dělala za tu dobu, co jsem ji neviděla.

„Řekla jsem ne, Araceli.“ Podívala se na mě pohledem, který znemožnil další protesty, a tak jsem je spolkla a neklidně se vrtěla, dusila jsem v sobě spousty emocí. „Vařit pro sebe je péče o sebe sama. Vařit pro někoho jiného je oběť, a oběť je blbost.“

Kvapně jsem vydechla a schlípla. Všechny moje sny o tom, jak budeme sedět na polštářcích na podlaze a jíst u konferenčního stolku zapadly do prachu. Dřív jsme tak večeřivaly, v různých bytech v pěti čtvrtích.

„Netvař se tak zklamaně, lásko moje.“ Sklonila se a dotkla se nosem mého nosu. „Máš narozeniny! Už je to šestnáct let, co jsi mě málem zabila, a jenom hrstka lidí by to mohla říct – kdyby byli ještě naživu, aby o tom mohli vyprávět. Musí se na tebe čekat, musíš být obletována a zbožňována, moje překrásné dítě. Musíš si zvyknout být středem pozornosti a naučit se toho využívat, protože je ti souzeno všechno to mít. Všechno.“

Znovu mě vzala do náruče a pevně mě objala, i když jen příliš krátce. Když mě pustila, rukou mě pohladila po tváři. „A teď si běž na sebe vzít ty roztomilé Diorky, co jsme objevily.“

Spěchala jsem ji poslechnut, protože jsem se od ní nechtěla vzdalovat na příliš dlouhou dobu. Nedokázala jsem se zbavit strachu, že může být každou chvíli odvolána a odejít.

Když jsem vyběhla z šatny s lodičkami v ruce, uviděla jsem, jak zavírá zamčený šuplík v odkládacím stolku, který jsme před lety objevily při výprodeji jedné pozůstalosti. Nevěděla jsem, co v něm má, protože si klíč brala vždycky s sebou, a já jsem nikdy neslídlila. Navíc jsem stále na sobě cítila její pohled. Nevím, jestli mě doopravdy sledovala, ale já jsem si tak připadala, a proto jsem se podle toho chovala.

Byly jsme venku celou noc, potulovaly jsme se městem. Snědly jsme příliš mnoho filet mignon u Petera Lugera a já jsem se jen krátce podívala – pouze v duchu – kde vezmeme na zaplacení. Když jsem sfoukla svíčku na svém dezertu, matka se zasmála. *Ted', když jsi starší, je to mnohem větší zábava!* řekla. Dárkem od ní byl náhrdelník s přívěskem ve tvaru srdce, vykládaného diamanty, a se smaltovou lilií uvnitř. *Ty taky rozkvétáš, Araceli!* Šly jsme si zatancovat do baru, který byl cítit po whisky a doutnících. Zahrály jsme si kulečnick a matka přitom prohnala skupinku opilých mužů. Když jsme dorazily domů, slunce už zářilo na obzoru. Matka mi řekla, ať jdu spát a nedělám si starosti kvůli škole, protože tam zavolá a omluví mě. *Dnes pro tebe neplatí žádná strnulá společenská pravidla!*

Byla jedna odpoledne, když jsem se konečně probudila na pohovce. Zároveň s návratem vědomí na mě dopadla drtivá tíha samoty. Byla pryč. Věděla jsem to dřív, než jsem se podívala na svoji postel, kterou mi zabrala, protože bývala její. Tekly mi slzy, horké a těžké, a smáčely mi vlasy na spáncích.

Byly tři, než jsem si všimla, že ze zamčené zásuvky odkládacího stolku trčí malý univerzální klíč. Dlouho jsem na něj zírala a pak jsem se ho pokusila ignorovat, ale volal na mě po celou dobu, co jsem se sprchovala a pak si dělala jídlo, které jsem mínila uvařit večer. Sedla jsem si se zkříženýma nohama na podlahu a neustále se k němu vracela pohledem. Moje matka nebyla ženou, která by dělala takové chyby. *Nikdy po sobě nenechávej stopu,* říkala vždycky.

Nechala tam klíč záměrně? Proč?

Bylo devět hodin, když už jsem nedokázala dál odolávat. Pomalu jsem se sklonila a cítila na sobě její pohled, ostrý jako dýka.

„Zavolej mi, jestli nechceš, abych se tam podívala,“ řekla jsem nahlas, připadalo mi to jako nějaká zkouška. Ale telefon – s číslem, které měnila každých pár měsíců – nezazvonil.

Klíč se otáčel s obtížemi, jako kdyby zámek potřeboval namazat. Ostatní části stolku jsme společně zreštaurovaly pomocí hlubokého čištění a oleje na dřevo. Ostrě jsem se nadechla a šuplík otevřela.

Stará plechovka od sušenek byla plná spon do kravat, nesourodých manžetových knoflíčků, hodinek a prstenů – objemných prstenů, příliš velkých na naše štíhlé prsty. Zamračeně jsem je prohrábala, kov zvonil jako nesouhlasící zvony. Nikdy dřív jsem si nevšimla, že by shromažďovala takové věci. Na našich výletech po výprodejových obchodech jsem ji nikdy nepřistihla, jak si prohlíží skleněné vitríny, a protože jsem ji vždycky sledovala, nezdálo se mi možné, že bych nějakou její zálibu přehlédla.

Zlato a stříbro byly zpočátku studené, ale pod mým dotykem se rozehřály. Jak se mi začaly potit dlaně, na lesklém kovu se objevily známky kondenzace. Použila jsem lem trička a setřela důkaz svojí zvědavosti, krátce jsem pomyslela na to, že si vezmu rukavice a šperky vyleštím, abych po sobě nezanechala otisky prstů, které by mě prozradily.

Ensemble pour toujours, Pierre – Sophia

Zírala jsem na nápis na prstenu, až se mi začaly třást ruce a nemohla jsem kvůli chvění číst dál. *Navždy spolu*. Snubní prsten. Patřil muži se stejným jménem jako ten, s nímž chodila moje matka. Náhoda. Podivná, ale uvěřitelná.

Útroby se mi sevřely do uzlu, stahujícího jako smyčka hada.

Trofeje.

Dospěla jsem k závěru příliš rychle, jako bych z krabice volných dílků skládačky okamžitě vytřepala hotový obrázek. Zbystřily mi šestnácté narozeniny nějak smysly?

Ale ona chtěla, abych to věděla, že? Nenahazovala nápoředy celé roky? Chtěla také být viděna zblízka tak, jak jsem chtěla vidět já ji?

Spolkla jsem žluč, která mi stoupala do hrdla, avšak zvedala se dál, že jsem ji tak tak zadržela, než jsem došla na záchod. Nával byl prudký, tělo se mi pokrylo ledovým potem. Byla to nekonečně hluboká očista duše.

Padla jsem na chladné mozaikové dlaždice a opřela se zády o stěnu koupelny, myšlenky se mi honily hlavou a zároveň ustrnuly na místě. Připadalo mi, že to, co jsem viděla, nedává smysl, a zároveň jako bych objevila odpověď na dlouholetou otázku.

Nevím, jak dlouho jsem tam seděla. Už byla tma, když jsem se vrátila do obývacího pokoje, pečlivě obnovila obsah plechovky a vrátila ji do zásuvky. Zamkla jsem ji, ale klíč nechala tak, jak jsem ho našla. Zapálila jsem na stolku svíčku a otevřela okna, chtěla jsem se cítit, jako kdyby matka byla zase doma se mnou.

Ale měla jsem z toho příliš velký strach.

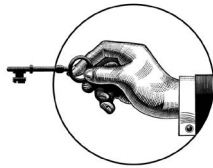
A tak jsem okna zase zavřela, sfoukla plamen a seděla ve tmě s koleny přitaženými k hrudi.

*„Byl to zoufalý pokus
uniknout před mučivými
vzpomínkami, před pocitem
nesnesitelné osamělosti
a před strachem z nějaké
podivné bližící se zkázy.“*

– Edgar Allan Poe

3

WITTE

Nyní

KAPKY DEŠTĚ SE TRPYTÍ na sklem pokrytých věžích Manhattanu, když pokládám denní tisk na pozlacený tác, ležící na otomanu v obývacím pokoji pána domu.

Stěny jsou obložené zabarvenými zrcadlovými dlaždicemi, v nichž se můj odraz nevyhnutelně ukazuje zamlžený a skvrnitý jako ve starých filmech. Někteří by mohli říct, že moje povolání majordoma je prostě zastaralé, ale ti nevědí, že moje současné poslání je stejně nebezpečné jako skrývané živobyetí, které jsem opustil před lety. Muž, pro něhož pracuju, má rodinu tak krutou, že je jako klubko svíjejících se hadů, kteří neberou ohled na to, do čího ocasu se zakousnou.

Jednoho dne odejdu stejným způsobem, jakým jsem přišel, a můj úkol bude splněn. Dnes chodím dál po místnosti, až se zastavím před průhledným zrcadlem, zavěšeným naproti odrazové stěně, pod níž je

přistavený zrcadlový odkládací stolek. Jako všechno v mém životě i toto zrcadlo není tím, čím se zdá být. Pásy černého sametu, které zdánlivé zrcadlo halí, jsou iluzí. Když palcem stisknu zamaskovanou podložku pro otisky prstů, zrcadlo tiše vyjede nahoru a odkryje trezor.

Uvnitř je působivá sbírka šperků – náhrdelníky, prsteny, náramky a další, které pan Black shromáždil jako dary pro svoji manželku. Mluvím o ní jako o paní Blackové. Jiní jí říkali Lily, ale to je pouze jedním z jejích mnoha pseudonymů.

Neznáme její skutečné jméno, věk ani minulost. Vytvořila si desítky identit, které jsme odhalili díky vyčerpávajícímu pátrání během všech let, kdy byla považována za mrtvou. Přiznala věrohodný vztah pouze ke dvěma lidem: ke své zesnulé matce a matčinu milenci – Stephanii a Valonu Laskovým.

Lily tvrdila, že nezná pravou identitu své matky – Stephanie Laska je jedním z mnoha jejích pseudonymů – a přiznala se k matkovraždě, kterou spáchala, aby unikla dusivému vlivu, který ohrožoval vše, co jí bylo drahé. Matčín milenec Valon Laska byl zločinec, pronásledovaný státními i federálními orgány činnými v trestním řízení. Včera byl zabit vražedkyní, která se velmi podobala manželce mého zaměstnavatele.

Není pochyb o tom, že žena, která se nastěhovala do penthousu – a do postele mého zaměstnavatele – je nebezpečná.

Našli jsme ji, jak přechází ulici v Midtownu, ženu s Lilyinou neporovnatelnou tváří, která je nyní považována za pravou a jedinou paní Blackovou. Jak a proč byla tak dlouho považována za mrtvou, je záhada, kterou se stále pokoušíme rozluštit. Ale pan Black ji přijal bez pochybností jako ženu, o níž jsme se domnívali,

že se před několika lety ztratila na moři. Podle svého názoru se znovu setkal se svou velkou láskou a je odhodlán čelit jakékoli hrozbě, aby si ji udržel po svém boku.

Po mojí levé straně se nacházejí mírně pootevřené dveře do její šatny, která slouží zároveň jako průchod do její ložnice. Dvojí stejné dveře za mnou vedou do šatny a ložnice pana Blacka, ale já vím, že je s ní, v její ložnici, tak jako celou noc. Právě proto, že jsou spolu, riskuju prohledání sejfu. Stejně jako je on posedlý jí, je i ona uchvácená jím. Je dokonalým odvedením pozornosti a já musím této výhody využít dřív, než můj zaměstnavatel na celý den odjede a tak jí umožní, aby si víc všímala mojí činnosti.

Včera v noci jsem strávil hodiny prohlížením fotografií z policejní kamery, na nichž je žena, podezřelá ze zabití Lasky. Podobnost pachatelky s paní Blackovou je až zarážející, což činí jemné rozdíly více patrné. Je to vysoká žena, štíhlá jako proutek, s oním typem postavy, po kterém tolik prahnou módní návrháři, protože na tak ladných liniích každý oděv vynikne nejlépe. S pletí bledou jako měsíční svit a po ramena dlouhými vlasy černými skutečně jako uhel je Lilyina krása troufalá a nedostižná.

Žena na fotografiích je stejně vysoká a má vlasy spadající až po pas. Nerozeznávám oblečení, ani zda pochází z šatníku dámy, kterou znám. Některé rysy její tváře nejsou úplně stejné, ale nepopíratelným faktem je, že ženy se stejnou úrovní krásy jako Lily jsou mimořádně vzácné.

Je nemožné, že by mohl existovat nepříbuzný jedinec téměř totožného vzhledu.

Můj pohled pátravě přejíždí řady třpytících se šperků. Pocítím nával adrenalinu, když nenalézám před-

měty, které hledám. Od chvíle, kdy se paní Blacková znovu objevila, mě napadaly miliony otázek, a teď jich mám ještě víc.

K mému sluchu doléhá Lilyin smích, hrdelní kontrast k jejímu překvapivě dívčímu hlasu. Přikrčím se a hledám v husté masě koberce výmluvný třpyt, který by mohl prozradit řetízek nebo náušnici. Vím, že je to nepravděpodobné, ale nemůžu si dovolit nic zanedbat. Stojím s prázdnýma rukama, zastrkuju zásuvky do dutiny ve zdi a zavírám sejf.

Šperky chybí; o tom není pochyb.

Otočím se a odcházím z obývacího pokoje přes pánovu šatnu, ale zastavím se uprostřed kroku, když ke mně dolehne blíž zvuk jejich hlasů, a domýšlím se, že vešli do místnosti po mně. Zariskuju zdržení a předstírám, že panu Blackovi urovnávám pověšené obleky, abych mohl odposlouchávat. Blízkost jeho ženy vysílá do prostoru mezi námi proudy energie a vlasy vzadu na zátylku se mi zježí. Má onen typ dynamiky, který vším prostupuje. Vzpomínky na ni prodchnuly celé podkroví dřív, než do něj vůbec vkročila. Jakmile se zde usadila, domov kolem ní ožil. Stejně jako pan Black.

„Máš na příštích pár týdnů něco v kalendáři, co by bránilo pozvat tvoji rodinu na večeři?“ Lilyin hlas je výrazný. Vysoký, hřejivě zastřený. Když se na ni člověk podívá, nečekal by, že bude mluvit právě takto, ale jakmile promluví, nedokážete si už představit, že by zněla nějak jinak. Nenabízí žádná vodítka, která by napovídala, kým by mohla být pod tou dokonalou maskou, již tak lehce nosí. Ignorovala každou příležitost, kterou jsem jí poskytl, aby o sobě něco – cokoliv – prozradila. Nikdy nemluvila o svojí minulosti, ani letmo. Během let, kdy byla považována za zemřelou, o ní její známí mluvili jako o ženě, která se hluboce zají-

mala o druhé. Teď, když jsem se s ní seznámil, vím, že pobízí lidi, aby o sobě hovořili, a jí tak nezbyvá moc prostoru, aby dělala totéž.

„Jsem ti k dispozici, *Setareh*.“ Můj zaměstnavatel svoji ženu oslovuje pouze touto přezdívkou. Jménem, které znamená *osud* či úděl. Romantické, ano, a výmluvné. Vzhledem k tomu, že nezná její skutečné jméno, umožňuje to, aby mezi nimi byla pravda místo lži. „Vždycky.“

Na vřelost v hlasu pana Blacka si teprve musím zvykat. Lily je zpět pouze několik měsíců, ale v těch nejzásadnějších ohledech tady byla vždycky. Můj zaměstnavatel je teď pro mě cizincem, mužem, kterého její návrat úplně proměnil.

Po letech, kdy jsem ho sledoval, jak trpí a hluboce truchlí pro svou milovanou ženu, jsem nadšený, že ho konečně vidím šťastného. Rád bych věřil, že Lilyina láska k panu Blackovi je opravdová, ale ona je schopná přijmout nespočet osobností a vlastností, jež jsou čirým výmyslem.

Náhlé proniknutí dalšího hlasu prozrazuje, že zapnuli televizi v obývacím pokoji. Místní poskytovatel kabelového připojení vždycky přednastaví první kanál, který nabízí čtyřiadvacetihodinové opakující se zpravodajství o posledních událostech. Pak se zvuk ztlumí a já slyším šustění novin.

Risknu nahlédnout skrz otvor ve veřejích a vidím scénu z typického domácího života – Lily sedí na safírově zelené pohovce ve vražedně rudém hedvábném kimonu a můj zaměstnavatel posedává vedle ní v černých hedvábných kalhotách a stejném županu. Ona má nohy pokrčené vedle sebe, v ruce drží zápisník a pero, a jak píše, lesklé vlasy jí zakrývají obličej. On sedí blízko ní a čte zprávy. Z televizní obrazovky nad krbem

na diváky hledí Valon Laska z jedné ze svých mnoha policejních fotografií.

Zjišťuju, že se nedokážu pohnout, zaujatý pohledem na všechny tři dohromady. Marně čekám, že Lily vzhledne a uvidí muže, o němž tvrdila, že nebyl jejím otcem, ale staral se o její blaho. Muže, o němž tvrdila, že by zabil jejího manžela, protože by si to přála její matka.

„Setareh...“ Pan Black pomalu otáčí hlavou, aby se na ni podíval, jako by ho stálo úsilí přestat číst. To je první náznak, že klame, protože neexistuje nic, na co by se díval raději než na svoji ženu.

Přidrží před ní noviny a ztěžka povzdychne. Nevídám mu do tváře, ale její znepokojený zamračený výraz je pronikavý. Bere si od něj noviny, dívá se však na něho. „Co se děje?“

„Laska,“ říká úsečně. „Včera byl zavražděn.“

Lily viditelně ztuhne. Dokonale klenuté obočí se zvedne, jak obrací svoji pozornost k novinám a rychle čte, pohledem přejíždí po slovech. Položí jí paži kolem ramen a přitáhne si ji k sobě. Je to gesto útěchy za smrt muže, který by ho zabil stejně tak, jako Laska zabil nespočet jiných.

„Řekla bych, že někdo prokázal světu laskavost,“ odpoví Lily konečně a hlas se jí chvěje.

V jejích slovech není žádná emoce, ale novinový papír šustí v jejích třesoucích se prstech.

Pan Black se opře hlavou o její a odhodí rozložený papír zpátky na oتمان. „Chápu, že tvoje pocity jsou komplikované.“

„Nejsou komplikované.“ Pohlédne na televizi, ale reportér už se přesunul k dalším událostem, a ona tak o předchozí zprávě nic neví. „Je to úleva. Jsi v bezpečí.“

„Ty taky, a to je jediné, na čem záleží.“

Ustoupím dozadu do šatny a chvíli čekám, jsem zvědavý, zda dál rozvede, co ví. Když se jejich rozhovor opět stočí k plánům na večeri, tiše odcházím. Můj pohled na věc se mění.

Můj zaměstnavatel už včera věděl, co se odehrálo – sám jsem mu to řekl. Že svou ženu informoval o vraždě tímto způsobem, zprostředkovaně a s předstíraným překvapením...?

Novináři vědí jen málo z toho, co vím o Laskově vraždě já. Hlavně o tom, že žena, odpovědná za ubodání Valona Lasky, byla vyfotografována a její přítomnost na vlastní oči viděli tajní policisté, kteří Lasku sledovali. Vybudoval jsem si síť osob, které mi můžou pomoci s téměř jakýmkoliv úkolem ve službách mnoha zaměstnavatelů, a to z různých důvodů. Pan Black ví o vraždě mnohé z toho, co vím já, ale nesdělil tyto podrobnosti své ženě.

Co před ní skrývá? Že ta žena, která Lasku zabila, je její věrnou kopií? Nebo že jeho zdroje a znalosti sahají daleko?

Svoji ženu hluboce miluje, ale nevěří jí? Nebo se jí snaží chránit?

Lilyina mimořádná krása je tou nejméně smrtící z jejích zbraní.

Pomalou a kontrolovaně vydechuju a uvědomuju si, jak mě výkon pana Blacka ohromil. Kdybych nevěděl, že tomu tak není, byl bych věřil, že se o Laskově vraždě právě dozvěděl.

Sedí tam spolu. Manžel a manželka. Vášniví milenci a vyhlášené spřízněné duše, které spolu sdílejí všechno kromě upřímnosti.

Náhle prožtu. Podcenil jsem muže, kterého jsem učil správně sedět a jíst, dobře se oblékat a chovat se autoritativně a energicky. Jeho nevlastní otec postrádal

důstojnost a zralost k výchově cizího dítěte. A jeho matka ho odepsala, raději se věnovala péči o jeho nevlastní sourozence.

Kane Black by však byl úspěšný se mnou i beze mě; nemůžu si přisuzovat zásluhy za jeho inteligenci, ambice nebo přirozený magnetismus. Věděl, že potřebuje vedení, vyhledal ho, a proto je přímo zodpovědný za to, v jakého člověka se zformoval.

Během doby se ale náš profesionální odstup zmenšil a po čase zmizel úplně. Je pro mě něco jako syn, kterého jsem nikdy neměl, a proto jsem byl slepý. Teď jsem však prohlédl.

Je stejně nebezpečný jako jeho žena.

4

AMY

„DĚLÁTE SI ZE MĚ SRANDU, do prdele?“ Zírám na televizi v ložnici s otevřenou pusou a sleduju, jak Pat Kiernan na stanici NY1 mluví o hlavních bodech vraždy Valona Lasky. „To není možný.“

Jsem prokletá? To nemůže být náhoda, že mi někdo pořád krade štěstí. Nepřekvapilo by mě, kdyby ta čarodějnice, moje tchyně, měla někde ve svém domě oltář s woodoo panenkou se zabodanými špendlíky nebo něco podobného.

Všechno šlo až moc dobře, takže jsem měla být připravená, že to všechno půjde do háje. Když jsem potřebovala nového klienta, ten předchozí zvedl telefon a zavolal mi. Aktivně pracuju pro Lasku, oživuju kanály sociálních sítí pro restauraci, která je jedním z jeho legálních podniků. Věděla jsem, že je ten chlap zločinec? Jasně, to věděl každý. Ale nikdy ode mě nechtěl, abych udělala něco protizákonného, nikdy mi nesnížil cenu, vždycky okamžitě zaplatil faktury

a poslal mi nejméně tucet doporučení. Byl to perfektní klient.

Když mi před několika týdny zavolal, byla jsem nadšená. Jeho opakované zakázky by mi pomohly oživit moji firmu a převzít ji zpět od Armandových. A teď...?

Odněkud zevnitř ve mně probublává veselí a já se lámu v pase smíchy. Je to vážně velká legrace. Klesám na podlahu a z očí mi tečou slzy, protože se nemůžu přestat chechtat.

Nikdo vám neřekne, že padnout na dno může způsobit hysterii, ale ono to záleží na tom, jak se na to díváte. V mém případě zjištění, že spím se svým švagrem, naprosto změnilo můj pohled na věc.

„Už jsem se dřív dokázala vyškrábat na vrchol,“ říkám si bez dechu a promnu si oči. „Dokážu to znova.“ A tentokrát mě nikdo nesestřelí.

Během let jsem zapoměla, že nejlepší výkony podávám, když čelím nejhoršímu. Zapoměla jsem na spoustu věcí, včetně toho, kdo sakra jsem a co sakra chci. Víím jenom to, že mám sama sebe plné zuby a že už mě nebaví se tím jen trápit.

Střízlivost taky změní váš pohled na věc...

Něco není v pořádku...

Zvedám se na nohy, odvracím se od zpráv a jdu zpátky do koupelny dokončit přípravu, abych mohla jít do práce. Můžu řídit svoji kariéru. Můžu uspět. A úspěch plodí úspěch, když to rozehrajete správně. Takže tímhle začnu a budu tak pokračovat po zbytek života.

Snažím se soustředit na jednu věc. Musím; jinak bych si nejenom připadala jako blázen, ale mohla bych to rovnou zabalit. V posledních dnech jsem čelila příliš mnoha hrůzám.

V duchu jsem během posledních několika dní střízlivění milionkrát rozpitvávala katastrofální sled událostí, které mě přivedly do rodiny Armandových.

Bylo to před lety, kdy jsem během prvního pracovního oběda s Valonem Laskou poprvé zahlédla Kanea – a byla jím zahlédnuta. Pár hodin nato jsme už šukali, jako by měl nastat konec světa V následujících dnech jsem na něho nemohla přestat myslet, ale on se vypařil. To mohl být konec, ovšem já jsem se uchýlila k tomu, že jsem si na něho počkala před budovou Crossfire, kde sídlí jeho firma – Baharan Pharmaceuticals – a zinscenovala jsem náhodné setkání.

Když prošel otáčecími dveřmi a ocitl se na ulici, cítila jsem cosi, co jsem mohla mylně pokládat za rozjaření. Kane je vysoký a perfektně svalnatý. Obleky mu sedí, jako by byly ušity přímo na jeho skvělém těle. Pohybuje se způsobem, jenž napovídá, že je sportovec, se silou a elegancí, které ukazují jeho vytrvalost a mužnost. Nevšimla jsem si, že s ním jde Darius, dokud nás nepředstavili. A zatímco jsem vedla zdvořilou konverzaci s jeho bratrem, abych ho uchlácholila a udělala na něho dojem, Kane nasedl do Range Roveru, čekajícího u chodníku, a Witte ho odvezl.

Být takhle odmítnutá dalším chlápkem bylo zdrcující. Myslela jsem si, že ho donutím toho litovat, a tak jsem si vzala Daria domů a vyšukala mu mozek z hlavy. Ale zajímalo to Kanea? Ani v nejmenším. A teď se musím ptát... Udělala jsem to opravdu kvůli Kaneovi, nebo proto, že jsem se po tak naprostém odmítnutí potřebovala cítit chtěná? A po nějakou dobu bylo jedno, proč jsem s Dariem zůstala, protože jsme spolu byli šíleně šťastní. Teprve až mnohem později jsem se dozvěděla o Kaneově posedlosti jeho mrtvou manželkou Lily.

Kane mě ojel, protože jsem jí podobná, a to je jeho fetiš. Jak je to zvrácené? Pokud se jedná o něho, mělo mě to odradit. Přitom mi to sakra vadilo. Byl to zlo-
mový okamžik, kdy jsem se začala potýkat s úzkostí a nadměrným soustředěním na Kanea.

Ale *proč*? A proč jsem nechápala, že se ze mě stal případ pro cvokaře? Věděla jsem, že něco není v pořádku, že se necítím ve své kůži. Moje dokonalé manželství s mým ideálním manželem mi už nepřipadalo bezpečné. Všechno a všichni mi připadali... hrozní.

Moje terapeutka mi řekla, že mám problémy, protože mě opustil otec, což zkresluje způsob, jakým zpracovávám situace, ale zapracovala jsem na tom? Ne. Jen jsem chtěla od Kanea získat nějaké uznání, že nejsem pouze na jedno použití, a zároveň jsem v sobě pěstovala bariéry proti Dariovi.

A opíjela se do němoty. Na to nezapomínejme.

Taky mi bylo řečeno, že trpím veškerou zátěží, kterou nesou děti alkoholiků – impulzivností, přehnanými reakcemi, pocitem oběti, odsuzováním, snahou zalíbit se lidem, paranoiou a miliardou dalších nesmyslných nálepek, které cvokaři lidem dávají, aby si mohli účtovat nehorázné poplatky za terapeutická sezení.

Podívala jsem se na sebe v koupelnovém zrcadle. Podobnost, kterou Kane viděl mezi Lily a mnou, jsem metodicky zvýraznila.

Moje vlasy, dlouhé téměř do pasu, byly ztmaveny, aby přesně odpovídaly její barvě. Temně nachová hedvábná podprsenka, obepínající moje malá ňadra, je dramatickou změnou proti zlatavě neutrálním tónům, které jsem nosívala dřív.

Můj šatník byl předtím vytvořený podle mojí tchyň – v naprosto neutrální paletě barev. Stejně tak i mo-